



# ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

## PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie II./2020  
Senát IV

### Nález:

<b>spisová značka</b>	<b>II. ÚS 596/2018</b>
<b>populárny názov</b>	Odôvodnenie uznesenia o odmietnutí dovolania
<b>sudca spravodajca</b>	Libor Duľa
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Nález - Nález
<b>dátum rozhodnutia</b>	16.01.2020
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
<b>analytická právna veta</b>	Súčasťou obsahu práv účastníka súdneho konania podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je primerané odôvodnenie okolností a právnych otázok, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné, najmä pokiaľ sú namietané ako sporné. Na odôvodnenie odmietnutia dovolania nepostačuje všeobecný popis náležitého vymedzenia jednotlivých dôvodov dovolania podávaného pre nesprávne právne posúdenie veci. Odôvodnenie výroku o odmietnutí dovolania, v ktorom po takejto teoretickej časti absentuje aplikačná úvaha, ktorá by posúdila konkrétny obsah dovolacieho podania, nenapĺňa kritériá základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Riadne odôvodnenie rozhodnutia (navyššie dovolacieho) súdu nemôže byť nahradené vyjadrením predsedu súdu v konaní o ústavnej sťažnosti. Súčasťou obsahu práv účastníka súdneho konania podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je primerané odôvodnenie okolností a právnych otázok, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné, najmä pokiaľ sú namietané ako sporné. Na odôvodnenie odmietnutia dovolania nepostačuje všeobecný popis náležitého vymedzenia jednotlivých dôvodov dovolania podávaného pre nesprávne právne posúdenie veci. Odôvodnenie výroku o odmietnutí dovolania, v ktorom po takejto teoretickej časti absentuje aplikačná úvaha, ktorá by posúdila konkrétny obsah dovolacieho podania, nenapĺňa kritériá základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Riadne odôvodnenie rozhodnutia (navyššie dovolacieho) súdu nemôže byť nahradené vyjadrením predsedu súdu v konaní o ústavnej sťažnosti.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Sťažovateľ (obchodná spoločnosť) sa ako žalobca domáhal proti správcovi konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby, a. s. ako žalovanému žalobou z 28. júna 2010 vylúčenia nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty z dôvodu, že nehnuteľnosti boli ku dňu vyhlásenia konkurzu vo vlastníctve spoločníka sťažovateľa, ktorý ich následne 3. mája 2002 ako nepeňažný vklad vložil do základného imania sťažovateľa. Úpadca nadobudol predmetné nehnuteľnosti pôvodne od Fondu národného

	<p>majetku SR na základe zmluvy z 27. júna 1992 uzatvorenej podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v rámci tzv. veľkej privatizácie. Dvoma kúpnymi zmluvami z 1. decembra 2000 úpadca ako predávajúci previedol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na spoločníka sťažovateľa, k čomu Fond vydal súhlas 31. augusta 2000, načo spoločníka zaplatil kúpnu cenu a vklad vlastníckeho práva v jeho prospech bol riadne povolený.</p> <p>Uznesením krajského súdu z 23. júla 2001 bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz. Žalovaný odôvodnil zapísanie nehnuteľností do konkurznej podstaty tým, že kúpne zmluvy z 1. decembra 2000 sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi pre ich rozpor so zákonom, a to § 19a ods. 2, 3, 4 zákona č. 92/1991 Zb.</p> <p>Krajský súd rozsudkom z 23. septembra 2014 žalobu sťažovateľa zamietol, proti čomu sa tento odvolal, avšak najvyšší súd rozsudkom z 18. októbra 2017 prvostupňový rozsudok potvrdil. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením z 31. mája 2018 odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako neprípustné s odôvodnením, že sťažovateľ nešpecifikoval v dovolaní právnu otázku a neuviedol, ako by mala byť správne vyriešená, a teda dovolacie dôvody nevymedzil zákonom predpísaným spôsobom.</p>
<p><b>z odôvodnenia</b></p>	<p>Podstata sťažnostných námietok spočíva v hodnotení rozhodnutia dovolacieho súdu ako arbitrárneho bez relevantného odôvodnenia podkladového záveru o odmietnutí dovolania, ktorý spočíva v tom, že sťažovateľ (ako dovolateľ) nevymedzil dovolacie dôvody zákonom predpísaným spôsobom. Tvrdené je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Argumentácii sťažovateľa je potrebné prisvedčiť. Odôvodnenie odmietnutia dovolania v napadnutom uznesení vychádza z rozvinutého popisu náležitého vymedzenia jednotlivých dôvodov dovolania podávaného pre nesprávne právne posúdenie vecí podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP, teda v súlade s § 432 CSP. Na túto všeobecne abstraktnú (teoretickú) časť odôvodnenia však nenadväzuje žiadna aplikačná úvaha, ktorá by uhlom pohľadu skôr prezentovaných kritérií posúdila konkrétny obsah dovolacieho podania, a tak vysvetlila negatívny záver o možnosti ďalšieho dovolacieho prieskumu pre zmatečnosť, resp. nedostatočnosť podaného dovolania. Strohá a všeobecná konštatácia nešpecifikovania právnej otázky a neuvedenia jej správneho právneho riešenia v bode 52 napadnutého uznesenia je nepostačujúca a vzhľadom na text dovolania (citovaný aj v bodoch 21 až 26 napadnutého uznesenia) vágna a bezobsažná, nenapĺňajúca kritériá základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasťou obsahu týchto práv účastníka súdneho konania je primerané odôvodnenie okolností a právnych otázok, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné, najmä pokiaľ sú namietané ako sporné.</p> <p>Riadne odôvodnenie rozhodnutia (navyše dovolacieho) súdu nemôže byť nahradené vyjadrením predsedníčky najvyššieho súdu v konaní o ústavnej sťažnosti, preto ho ústavný súd nehodnotí z pohľadu ústavnej akceptovateľnosti a dostatočnosti. Poznamenáva len, že vyjadrenie nevychádza z reálií odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho senátu, ale je jeho spätným dopĺňaním na obhajobu výroku napadnutého uznesenia.</p> <p>Po rozhodnutí ústavného súdu, ktorý v bode 1 a 2 výroku tohto nálezu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyhovel a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil pre porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy (ako</p>

	<p>univerzálnym výkladovým pravidlom) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodov uvedených v bode 58 tohto odôvodnenia, bude povinnosťou najvyššieho súdu v novom dovolacom konaní vyhodnotiť podané dovolanie na podklade svojich vlastných téz (body 39 až 52 zrušeného uznesenia). Primárne bude potrebné rozlíšiť, ktoré z dovolacích námietok (formulovaných dovolateľom v troch prípadoch tak, ako to je popísané aj v bodoch 23 až 25 zrušeného uznesenia) sú pre rozhodnutie kľúčové, smerujúce k vyriešeniu právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (s len adekvátnym, ale pre finálny záver relevantným odôvodnením, a to aj v prípade negatívneho posúdenia spôsobilosti námietky). Vo vzťahu k otázke (otázkam) meritórne podstatnej (podstatným) potom bude potrebné použiť opačný než v bode 58 tohto nálezu negatívne hodnotený postup a prezentovať aplikačnú úvahu o zákone nezodpovedajúcom uplatnení konkrétne namietanej okolnosti ako dovolacieho dôvodu [v procesnom rámci § 432 CSP v súvislosti s už označenou výkladovou metodikou dovolacieho súdu, a teda ako podklad rozhodnutia podľa § 447 písm. f) CSP].</p> <p>Ak nebude mať najvyšší súd ambíciu podané dovolanie opätovne odmietnuť, prikróčí k vecnému prieskumu sťažovateľom uplatnených dovolacích námietok (ich pre rozhodnutie relevantnej časti) proti rozhodnutiu odvolacieho súdu.</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol:</u></p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2018 porušené boli.</li> <li>2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV 3/2018 z 31. mája 2018 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.</li> <li>3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania.</li> <li>4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti <b>n e v y h o v u j e</b>.</li> </ol>
<p><b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</b></p>	
<p><b>súvisiace právne predpisy</b></p>	<p>zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok</p>
<p><b>kľúčové slová</b></p>	<p>privatizácia zmluva-neplatnosť dobrá viera konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-spory vyvolané konkurzom (incidenčné) Fond národného majetku</p>

<p><b>spisová značka</b></p>	<p><b>II. ÚS 47/2019</b></p>
<p><b>populárny názov</b></p>	<p>Čiastočné späťvzatie žaloby</p>
<p><b>sudca spravodajca</b></p>	<p>Martin Vernarský</p>
<p><b>druh konania</b></p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p><b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b></p>	<p>Nález - Nález</p>
<p><b>dátum rozhodnutia</b></p>	<p>04.02.2020</p>

<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	<p>Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p> <p>zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov</p>
<b>analytická právna veta</b>	<p>Ak žalobca podá na súd jedným podaním čiastočné späťvzatie žaloby a návrh na zmenu žaloby, nemožno konštatovať, že úkonu návrhu na zmenu žaloby predchádzalo späťvzatie žaloby.</p>
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	<p>Sťažovateľka sa žalobou z 27. decembra 2012 pred okresným súdom domáhala, aby súd zaviazal žalovaného k povinnosti vydať jej osobné motorové vozidlo. Sťažovateľka 4. októbra 2013 podala na okresnom súde návrh na vydanie predbežného opatrenia a na pripustenie zmeny petitu, ktorý odôvodnila tým, že svojvoľným zadržiavaním vozidla vznikala škoda, vozidlo strácalo na hodnote a navyše bola povinná uhrádzať pravidelné poistné. V návrhu žiadala, aby súd rozhodol predbežným opatrením o povinnosti žalovaného umožniť sťažovateľke užívať vozidlo a zároveň aby pripustil zmenu žaloby tak, že rozhodne aj o vyčíslenom nároku na náhradu škody. Okresný súd návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol, o zmene petitu však nerozhodol. Krajský súd prvostupňové rozhodnutie potvrdil.</p> <p>Sťažovateľke bolo vozidlo medziasom vydané a tak 20. januára 2015 adresovala okresnému súdu ďalšie podanie, v ktorom odstúpila spod žaloby v časti o vydanie vozidla a súčasne narvhla ďalšiu zmenu petitu, v ktorej vyčíslila novú škodu, ktorá jej medziasom vznikla, pričom do tohto výpočtu počítala aj požadovanú náhradu podľa podania zo 4. októbra 2013. Uznesením zo dňa 4. apríla 2016 okresný súd konanie v celom rozsahu zastavil. Sťažovateľka proti uzneseniu podala odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že prikázal okresnému súdu rozhodnúť o nároku na náhradu škody. Následne okresný súd sťažovateľku 5. apríla 2016 vyzval, aby ozrejnila, či si uplatňuje dva samostatné nároky na základe podaní zo 4. októbra 2013 a 20. januára 2015 alebo ide o jeden nárok. Na výzvu sťažovateľka uviedla, že ide o jeden nárok na náhradu škody, ktorý si uplatnila podaním zo 4. októbra 2013 a následne ho doplnila podaním z 20. januára 2015. Okresný súd uznesením zo dňa 7. marca 2018 rozhodol, že zmenu žaloby navrhovanú podaním z 20. januára 2015 nepripúšťa. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré krajský súd uznesením z 12. septembra 2018 odmietol.</p>
<b>z odôvodnenia</b>	<p>Z príloh sťažnosti i z vyžiadaného spisu okresného súdu je zjavné, že okresnému súdu bolo 4. októbra 2013 doručené podanie sťažovateľky datované 2. septembra 2013, označené ako „Návrh na vydanie predbežného opatrenia v konaní a návrh na pripustenie zmeny petitu“. Z tohto podania sťažovateľky okrem iného vyplýva, že sťažovateľka rozšírila petit žaloby o ďalší nárok tak, že požaduje od zúčastnenej osoby (okrem vydania motorového vozidla) aj zapltenie sumy 1 582,65 €. Z podania je zjavné, že sťažovateľka si nárok na peňažné plnenie uplatnila z titulu náhrady škody, ktorá podľa tvrdení sťažovateľky pozostáva zo sumy zodpovedajúcej strate hodnoty na vozidle v sume 1 225 € za obdobie, keď vozidlo nemohla užívať, nákladov na vyhotovenie znaleckého posudku v sume 98 €, poistného v sume 259,65 €.</p> <p>Následne 30. januára 2015 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľky z 20. januára 2015 označené ako „Návrh na pripustenie zmeny petitu návrhu“. V podaní okrem iného sťažovateľka uviedla, že motorové vozidlo si napokon vyzdvihla, podmienkou prevzatia vozidla však bola úhrada sporného nároku v sume 391,57 €, ktorú zúčastnená osoba požadovala ako úhradu za výfuk. Od októbra 2013 do 31. júla 2014, keď došlo k odovzdaniu vozidla, nastalo ďalšie zníženie jeho hodnoty, v dôsledku čoho si sťažovateľka objednala ďalší znalecký</p>

posudok, v súvislosti s ktorým jej vznikli náklady v sume 49 €. Navrhla pripustiť zmenu žaloby tak, že zúčastnená osoba je povinná uhradiť jej sumu 2 417,22 €, trovy konania pozostávajúce zo súdneho poplatku v sume 99,50 €, trov právneho zastúpenia a odmeny za vypracovanie znaleckého posudku v sume 147 €. Z podania sťažovateľky z 20. januára 2015 vyplýva, že sťažovateľka si uplatňuje právo na náhradu škody pozostávajúcej zo sumy 1 766 € zodpovedajúcej zníženiu hodnoty vozidla za obdobie od 9. júna 2012 do 31. júla 2014 a zo sumy 259,65 € zodpovedajúcej nákladom za poistenie vozidla. Tiež si uplatňuje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 391,57 € za úhradu faktúry za sporný výfuk. Požaduje aj náhradu nákladov za vypracované znalecké posudky – v sume 98 € a 49 €, spolu 147 €. Zároveň sťažovateľka vzala späť žalobu v časti o vydanie motorového vozidla, keďže toto jej bolo medzičasom zúčastnenou osobou vydané.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka určito a zrozumiteľne formulovala navrhovanú zmenu žaloby vrátane petitu v podaní z 2. septembra 2013, ako aj v podaní z 20. januára 2015. Je zrejmé, že v poradí v druhom návrhu z 20. januára 2015 je zahrnutý aj nárok uplatnený návrhom na zmenu žaloby z 2. septembra 2013 a podaním z 20. januára 2015 došlo k návrhu ďalšieho rozšírenia petitu žaloby (de facto návrh na zmenu žaloby z 2. septembra 2013 bol nahradený, konzumovaný širším návrhom z 20. januára 2015, keďže medzičasom došlo podľa tvrdení sťažovateľky k ďalšiemu zníženiu hodnoty motorového vozidla, vzniku dodatočných nákladov sťažovateľky na vypracovanie znaleckého posudku v sume 49 € a vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume zodpovedajúcej hodnote výfuku – 391,57 €). Nie je preto opodstatnené tvrdenie okresného súdu o nezrozumiteľnosti podaní sťažovateľky.

Ústavný súd sa nestotožňuje so záverom okresného súdu o oneskorenosti návrhu na zmenu žaloby z 20. januára 2015. Návrh na zmenu žaloby z 20. januára 2015 sťažovateľka učinila jedným podaním spolu s čiastočným späťvzatím žaloby. Nie je preto možné konštatovať, že úkonu návrhu na zmenu žaloby predchádzalo späťvzatie žaloby. Z podania sťažovateľky je navyše zrejmé, že jej úmyslom nebolo späťvzatie žaloby privodiť zastavenie konania ako celku, ale iba v časti uplatneného nároku na vydanie motorového vozidla. Sťažovateľka mala bez akýchkoľvek pochybností záujem na pokračovaní v konaní a na meritórnom prejednaní ňou uplatneného nároku na náhradu škody i nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľka v poradí druhý návrh na zmenu žaloby uskutočnila v čase, keď konanie nebolo právoplatne skončené, a navyše tomuto podaniu predchádzal už skorší návrh na zmenu žaloby, o ktorom okresný súd v období do doručenia podania z 20. januára 2015 nerozhodol napriek tomu, že táto povinnosť mu vyplývala z § 95 ods. 3 OSP a prekážky brániace mu rozhodnúť o návrhu dané neboli. Pokiaľ bol okresný súd toho názoru, že k návrhu na zmenu žaloby z 20. januára 2015 došlo oneskorene, v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysvetlil, prečo sa nezaoberal skúmaním prípustnosti zmeny žaloby v znení podania sťažovateľky z 2. septembra 2013.

Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka sa zákonom ustanoveným postupom domáhala ochrany svojich práv, jej podania zodpovedajú právnomu úkonu – návrhu na zmenu žaloby v zmysle Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania návrhov na zmenu žaloby. Okresný súd však zmenu žaloby nepripustil s poukazom na oneskorenosť, neúčinnosť návrhu na zmenu žaloby a nezaoberal sa skúmaním podmienok prípustnosti zmeny žaloby v intenciách § 95 ods. 2 OSP účinného v čase podania návrhu na zmenu žaloby. Rozhodnutie okresného súdu je arbitrárne, dôvody nepripustenia návrhu na zmenu žaloby sú v zjavnom rozpore so skutočnosťami vyplývajúcimi z obsahu spisu. Ako už bolo uvedené, návrh na zmenu žaloby z 20. januára 2015 nemožno považovať za oneskorený a neúčinný, okresný súd tiež opomenul fakt, že návrh na zmenu žaloby z 20. januára 2015 predchádzal skorší návrh na zmenu žaloby z 2. septembra 2013.

Ústavný súd ďalej uvádza, že majetkové práva (až na určité výnimky),

	<p>medzi ktoré sa radí aj právo na náhradu škody, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia podliehajú premlčaniu, ktoré je späté s plynutím času. Nemožno pochybovať o tom, že nositeľ premlčaného práva má v súdnom konaní oslabené postavenie, keďže následkom eventuálneho vzniesenia námietky premlčania protistranou je neúspech žalobcu v konaní. Uvedené by mohlo hroziť aj v predmetnom prípade, keďže pri ponechaní rozhodnutia okresného súdu v platnosti by sťažovateľka na účel požadovanej súdnej ochrany bola nútená iniciovať nové súdne konanie, a to napriek tomu, že ochrany svojich majetkových práv sa domáhala zákonom predpokladaným spôsobom už v minulosti v rámci konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 318/2012.</p> <p>Napadnuté uznesenie okresného súdu porušuje základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu i jej právo na spravodlivé súdne konanie, pretože sa arbitrárne vysporadúva s návrhmi sťažovateľky podanými v súlade so zákonmi, v medziach ktorých sa základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy možno domáhať (čl. 51 ods. 1 ústavy). Záver okresného súdu, podľa ktorého „k spät'vzatiu žaloby došlo predtým, ako bol daný návrh na zmenu žaloby“, je s ohľadom na skutočnosti zistené ústavným súdom svojvoľný, keďže nezodpovedá faktom dokumentovaným v príslušnom súdnom spise. Svojvôľa okresného súdu pri rozhodovaní o návrhoch sťažovateľky na zmenu žaloby dosahuje intenzitu odôvodňujúcu vysloviť porušenie sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu, pretože v dôsledku napadnutého uznesenia okresného súdu nebolo rozhodnuté o sťažovateľkou uplatnených hmotnoprávných nárokoch, čím konštatované pochybenie okresného súdu nadobúda rozmer odopretia spravodlivosti. Ústavný súd preto rozhodol, že uznesením okresného súdu zo 7. marca 2018 v konaní sp. zn. 11 C 318/2012 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy i jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu). Zároveň napadnutým uznesením okresného súdu došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na rovnosť účastníkov civilného sporového konania, keďže odopretím meritórneho posúdenia uplatnených hmotnoprávných nárokov okresný súd sťažovateľku znevýhodnil oproti sporovej protistrane. Aj v časti namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy tak ústavný súd sťažnosti sťažovateľky vyhovel (bod 1 výroku tohto nálezu).</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol:</u></p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice-okolie zo 7. marca 2018 p o r u š e n é b o l i.</li> <li>2. Uznesenie Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 7. marca 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě l š i e k o n a n i e.</li> <li>3. Okresný súd Košice-okolie j e p o v i n n ý u h r a d i ť s ť a Ź o v a ť e l ě k e t r o v y.</li> <li>4. Vo zvyšnej časti návrhu n e v y h o v u j e.</li> </ol>
<p><b>použitá odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov</b></p>	
<p><b>súvisiace právne predpisy</b></p>	<p>zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok</p>
<p><b>kľúčové slová</b></p>	

## Uznesenie:

<b>spisová značka</b>	<b>IV. ÚS 13/2020</b>
<b>populárny názov</b>	Subsidiarita neodkladných opatrení
<b>sudca spravodajca</b>	Libor Duľa
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
<b>dátum rozhodnutia</b>	22.01.2020
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	Subsidiarita nariadenia neodkladných opatrení podľa § 324 ods. 3 CSP je síce výslovne upravená len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, avšak podľa právneho názoru ústavného súdu je aplikovateľná aj vo vzťahu k iným inštitútom, prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana. Jej aplikácia sa primerane vzťahuje aj na tie právne inštitúty, prostredníctvom ktorých sú práva a oprávnené záujmy fyzickej, resp. právnickej osoby adekvátne a účinne chránené.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	<p>Sťažovatelia podali 28. augusta 2018 okresnému súdu návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhali, aby okresný súd uložil žalovanému zdržať sa akýchkoľvek stavebných prác v súvislosti s realizáciou stavby, ktorá bola povolená rozhodnutím mesta Košice z 2. marca 2017, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného na krajskom súde, ktorého začatie iniciovali sťažovatelia ako opomenutí účastníci stavebného konania, v ktorom bolo vydané stavebné rozhodnutie. Konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bolo vedené na okresnom súde.</p> <p>Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľov na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd napadnutým uznesením na základe odvolania sťažovateľov napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.</p> <p>Sťažovatelia namietajú, že argumentácia okresného súdu založená na názore, že sťažovatelia mali možnosť využiť inštitút odkladného účinku správnej žaloby v správnom konaní, nemá oporu v platnom práve. Podľa názoru sťažovateľov skutočnosť, že Správny súdny poriadok umožňuje priznanie odkladného účinku správnej žalobe, ešte sama osebe nevylučuje nariadenie neodkladného opatrenia.</p>
<b>z odôvodnenia</b>	<p>K námietke sťažovateľov o nesprávnosti argumentácie krajského súdu (odobrením argumentácie okresného súdu) o možnosti využitia inštitútu odkladného účinku správnej žaloby na ochranu ich práv podľa Správneho súdneho poriadku ústavný súd považuje za potrebné poukázať, že predmetný postup reflektuje princíp subsidiarity uloženia neodkladného opatrenia vyplývajúci z § 324 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.</p> <p>Poukazujúc na predmetné ustanovenie § 324 ods. 3 CSP, ústavný súd konštatuje, že subsidiarita týkajúca sa nariadenia neodkladných opatrení je síce výslovne upravená len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, avšak podľa právneho názoru ústavného súdu je aplikovateľná aj vo vzťahu k iným inštitútom, prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana. Z uvedeného je zrejmé, že jej aplikácia sa primerane vzťahuje aj na tie právne inštitúty, prostredníctvom ktorých sú práva a oprávnené záujmy fyzickej, resp. právnickej osoby adekvátne a účinne chránené. Ústavný súd pripúšťa, že aplikáciu princípu subsidiarity je potrebné posudzovať vždy individuálne, avšak zároveň je toho názoru, že v prípade sťažovateľov využitie iného právneho inštitútu môže účelnejšie zabezpečiť ochranu práv sťažovateľov ako opomenutých účastníkov stavebného konania (sťažovatelia v správnom súdnom</p>

	<p>konaní túto možnosť využili a podali aj návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby, pozn.) a vzhľadom na okolnosti prípadu vylúčiť potrebu úpravy pomerov strán prostredníctvom neodkladného opatrenia (m. m. I. ÚS 257/2019).</p> <p>Predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľov vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu je aj tvrdenie o nesprávnosti právneho posúdenia veci krajským súdom, ktorý uviedol: „Už z petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ale aj z tvrdení žalobcov je zrejmé, že uloženie povinnosti zdržať sa žalovanému akýchkoľvek stavebných prác jednoznačne súvisí so správnym konaním. Žalobcovia totiž nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého sa domáhajú v civilnom konaní opierajú o dôvody, týkajúce sa pochybenia správneho orgánu. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia tak nemá vzťah k žiadnemu hmotnoprávnemu nároku, vyplývajúcemu zo záväzkovoprávneho vzťahu medzi stranami sporu. Pokiaľ teda návrh žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia nesúvisí so žiadnym hmotno-právnym nárokom strán sporu, nemožno takémuto návrhu vyhovieť.“</p> <p>Sťažovatelia vo svojej argumentácii poukazujú na skutočnosť, že Civilný sporový poriadok nepožaduje, aby v prípade neodkladného opatrenia muselo v tejto súvislosti existovať aj konanie vo veci samej. Z uvedeného preto podľa názoru sťažovateľov vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby medzi sťažovateľmi a žalovaným muselo existovať aj konanie vo veci samej, v ktorom by si proti žalovanému uplatňovali osobitný hmotnoprávny nárok. V tejto súvislosti poukazujú aj na skutočnosť, že Civilný sporový poriadok nevyklučuje, aby neodkladné opatrenie bolo nariadené aj vo vzťahu k inej osobe, ako je sporová strana v konaní o žalobe.</p> <p>Ústavný súd k uvedeným námietkam sťažovateľov považuje za potrebné uviesť, že krajský súd v napadnutom uznesení nepoprel možnosť nariadenia neodkladného opatrenia vo vzťahu k inej osobe, ako je sporová strana v konaní o žalobe, ani vec právne neposúdil tak, že by v tejto súvislosti muselo existovať aj konanie vo veci samej, ako to mylne vyvodzujú sťažovatelia. Krajský súd uviedol, že sťažovatelia svoj nárok na nariadenie neodkladného opatrenia opierajú výlučne o dôvody týkajúce sa pochybenia správneho orgánu, ktorý sťažovateľov nepríbral za účastníkov stavebného konania, a teda (obsahovo) uzavrel, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nemá vzťah k žiadnemu subjektívnemu hmotnému právu, ktoré by vyplývalo z právneho vzťahu medzi sťažovateľmi a žalovaným alebo inou osobou (a ktoré by, ako dodáva ústavný súd, mohlo byť predmetom konania o žalobe podľa Civilného sporového poriadku). Ak preto krajský súd dospel k záveru, ktorého výsledkom je, že návrh žalobcov nesúvisí so žiadnym procesne relevantným hmotno-právnym nárokom strán sporu o právo (bez ohľadu na to, či tento návrh smeruje proti strane už vedeného alebo budúceho možného konania o žalobe, alebo proti tretej osobe, pozn.), tomuto jeho názoru nemožno z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť odmieta.</p>
<p><b>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</b></p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 257/2019</p>
<p><b>súvisiace právne predpisy</b></p>	<p>zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p><b>klúčové slová</b></p>	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces predbežné opatrenie</p>



	princíp a zásady (zjednotenie pojmov)
--	---------------------------------------

<b>spisová značka</b>	<b>IV. ÚS 33/2020</b>
<b>populárny názov</b>	Dovolacie dôvody
<b>sudca spravodajca</b>	Libor Duľa
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
<b>dátum rozhodnutia</b>	28.01.2020
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	Môžu vzniknúť situácie, keď rozhodnutie odvolacieho súdu bude závisieť od vyriešenia až dvoch, prípadne viacerých právnych otázok, z ktorých jedna už ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu vyriešená bola (a odvolací súd sa mal od takéhoto ustáleného riešenia pri rozhodovaní dovolaním napádaným rozhodnutím odkloniť), kým druhá, naopak, nie. Nemožno preto apriori vylúčiť prípustnosť dovolania podaného súčasne podľa § 421 ods. 1 písm a) CSP a § 421 ods. 1 písm b) CSP, pokiaľ nejde o tú istú otázku.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	<p>Sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu sa v konaní vedenom na Okresnom súde Martin proti žalovanému Ministerstvu dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky pôvodne domáhal náhrady škody vo výške 2 423 138,27 € (neskôr sťažovateľ vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 1 255 482,98 € späť) spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Na pojednávaní, ktoré sa na okresnom súde konalo 28. októbra 2015, sťažovateľ zbral späť žalobu v časti týkajúcej sa nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, v nadväznosti na to okresný súd uznesením sp. zn. 8 C 332/2013 z 28. októbra 2015 konanie v časti o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zastavil.</p> <p>Rozsudkom z 8. februára 2016 okresný súd konanie v časti o zaplatenie sumy 1 255 482,98 € s príslušenstvom zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom z 9. júna 2016 tak, že rozsudok okresného súdu v jeho napadnutej časti potvrdil. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.</p> <p>Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd poukázal na svoje rozhodnutia, v ktorých už riešil otázku súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP a z ktorých vyplýva, že „súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálené a zároveň, že dovolacím súdom nebola riešená, resp. že je ním riešená rozdielne.“.</p>
<b>z odôvodnenia</b>	<p>Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.</p> <p>Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu podľa § 447 písm. c) CSP. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť ako procesne neprípustné. Právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený dostatočným spôsobom a presvedčivo.</p> <p>Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ</p>

<p>prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.</p> <p>Existenciu dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľ odôvodnil tým, že súdy sa v danom prípade odklonili od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu, konkrétne od rozhodnutí najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 7 Cdo 253/2013 a 6 Cdo 250/2010, v ktorých sa najvyšší súd zaoberal pojmom nesprávny úradný postup.</p> <p>Existenciu dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľ odôvodnil tým, že v danom prípade existovala právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, konkrétne právna otázka, pri riešení ktorej by dovolací súd rozhodol „vo veci škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom a súčasne vyriešil aj otázku nezákonných rozhodnutí.“.</p> <p>Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd považoval za relevantnú otázku uvádzanú sťažovateľom v dovolaní vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ako aj vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b) CSP otázku vzniku škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánov v stavebnom konaní.</p> <p>K námietke sťažovateľa, že v danom prípade existovali dve právne otázky, z ktorých sťažovateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania, z ktorých jedna už ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu vyriešená bola [otázka týkajúca sa vzniku škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom – vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. a) CSP], kým druhá, naopak, nie [otázka týkajúca sa vzniku škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom a súčasne nezákonnými rozhodnutiami, ktoré boli vydané v osobitnom konaní o proteste prokurátora – vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b) CSP], ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom tento uvádza (bod 10.1): «Pre spresnenie treba uviesť, že žalobca v prvom odseku textovej časti dovolania spomenul aj otázku škody spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami. Dovolací súd preto pripomína, že žalobca sám podaním z 28. októbra 2015 „vzal žalobu späť“ v časti o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím“ a od tohto procesného úkonu už svoj nárok na náhradu škody v ďalšom nevyvodzoval zo skutkových okolností, ktoré by mohli byť relevantné z hľadiska uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. V nadväznosti na túto zmenu postoja žalobcu sa už ani rozhodnutie odvolacieho súdu nezaoberalo bližšie otázkou, či žalobcom tvrdenú škodu spôsobilo nezákonné rozhodnutie orgánu štátu. Predmetná otázka preto nie je v dovolacom konaní relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP.»</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že môžu vzniknúť situácie, keď rozhodnutie odvolacieho súdu bude závisieť od vyriešenia až dvoch, prípadne viacerých právnych otázok, z ktorých jedna už ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu vyriešená bola (a odvolací súd sa mal od takéhoto ustáleného riešenia pri rozhodovaní dovolaním napádaným rozhodnutím odkloniť), kým druhá, naopak, nie. V danom prípade však takáto situácia zjavne nenastala. S prihliadnutím na citovanú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že tým, že sa dovolací súd nezaoberal otázkou vzniku sťažovateľom tvrdenej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a súčasne nezákonnými rozhodnutiami, ktoré boli vydané v osobitnom konaní o proteste prokurátora tak, ako to namieta sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, nedošlo zo strany najvyššieho súdu k porušeniu sťažovateľom označených práv.</p> <p>Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, ktorý v rámci svojej sťažnostnej argumentácie spochybňuje ústavnú udržateľnosť právneho názoru najvyššieho súdu, ktorý tento vyjadril vo svojom napadnutom uznesení a podľa ktorého je vylúčené súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a)</p>
--

a b) CSP, ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom uviedol, že «vec prejednávajúci senát, ktorý sa stotožnil s týmito právnymi názormi (právny názor uvedený v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 123/2017, pozn.), nadväzujúc na ne dodáva, že pokiaľ procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania tvrdiac, že určitá právna otázka už bola dovolacím súdom vyriešená a zvolené riešenie sa stalo súčasťou „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ od ktorej sa odvolací súd odklonil (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), je len logické, že zároveň nemôže úspešne argumentovať tým, že tá istá otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo že je rozhodovaná (riešená) rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP)». Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je ďalej zrejmé, že sťažovateľ v dovolaní poukazuje na iné rozhodnutia najvyššieho súdu, od ktorých sa odvolací súd a súd prvej inštancie mali pri rozhodovaní odkloniť. Najvyšší súd, vychádzajúc aj z obsahu dovolania, posudzoval prípustnosť dovolania práve podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), čím bez ďalšieho logicky vylúčil možnosť v prípade sťažovateľa posudzovať jeho dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená), a svoj postoj k sťažovateľom uplatnenému dôvodu prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dostatočne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom uznesení (aj v časti citovanej v tomto bode odôvodnenia). Najvyšší súd pristúpil k riešeniu dotknutej otázky materiálne a v prospech dovolateľa (sťažovateľa), keďže súbežné priradenie dvoch dôvodov dovolania k tej istej dovolateľom tvrdenej chybe rozhodnutia nepovažoval za zákonu nezodpovedajúce vymedzenie dovolacích dôvodov [§ 447 písm. f) CSP] a kumulatívne namietaný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vecne skúmal, a to s negatívnym výsledkom (body 18 a 19 napadnutého uznesenia).

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí riadil právnymi závermi vyplývajúcimi z uznesenia veľkého senátu najvyššieho súdu, ktoré bolo prijaté až po podaní dovolania sťažovateľom a právne závery z ktorého boli následne prekonané v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 1/2018 z 21. marca 2018, k tomu ústavný súd uvádza nasledujúce skutočnosti.

V uznesení veľkého senátu najvyšší súd vyslovil právny názor, že „kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a) až f) CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.“. Uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu sa týka neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania v horizontálnej rovine, a to v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP, a zároveň neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania vo vertikálnej rovine vo vzťahu k § 420 písm. a) až f) CSP s tým následkom, že ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, resp. ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a) až f) CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste. Neprípustnosť kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania vo vertikálnej rovine vo vzťahu k § 421 písm. a) až c) CSP uznesením veľkého senátu najvyššieho súdu nebola vyslovená judikatúrne (v texte tzv. právnej vety), keďže nemožnosť uplatňovať popri sebe dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a)

	<p>až c) CSP sa aj bez toho logicky s poukazom na obsah jednotlivých dôvodov vylučuje (čo platí aj aktuálne). Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukazuje na odôvodnenie uznesenia veľkého senátu najvyššieho súdu (bod 36 uznesenia), v ktorom vyslovil, že „zásada, podľa ktorej dovolateľ nemôže uplatniť popri sebe viaceré, navzájom protichodné alebo logicky sa vylučujúce dôvody prípustnosti dovolania, sa neuplatňuje iba vo vzájomnom (horizontálnom) vzťahu ustanovení § 420 a § 421 CSP, ale tiež vo vnútri týchto ustanovení [vo vertikálnom usporiadaní jednotlivých dôvodov prípustnosti dovolania v rámci toho istého ustanovenia (samostatne v rámci § 420 CSP a v rámci §421 CSP)]“, teda vyslovil záver, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP sa z povahy veci logicky vylučujú, a z obsahu uznesenia veľkého senátu najvyššieho súdu nevyplýva, že by sa v prípade, ak sú v dovolaní vymedzené viaceré dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP, dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzil výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie toho dôvodu, ktorý je v tomto ustanovení uvedený na prednejšom mieste (čo ani v dotknutom prípade najvyšší súd neurobil, keďže pri identifikácii dôvodu dovolania vychádzal z obsahu dovolacej námietky označujúcej referenčné rozhodnutia dovolacieho súdu).</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že tým, že najvyšší súd v rámci odôvodnenia svojho napadnutého uznesenia v otázke skúmania prípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP poukázal okrem iného aj na uznesenie veľkého senátu (bod 36 uznesenia), v ktorom najvyšší súd dospel k rovnakému názoru, k akému dospel aj napr. v konaní sp. zn. 6 Cdo 123/2017, teda k logickej nemožnosti uplatňovať popri sebe dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP, nedošlo k zásahu do sťažovateľom označených práv. S poukazom na uvedené tak na prípad sťažovateľa nemá vplyv ani uznesenie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 1/2018 z 21. marca 2018, ktorým bol prekonaný právny názor týkajúci sa neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania v horizontálnej rovine, a to v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP, a zároveň neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania vo vertikálnej rovine vo vzťahu k § 420 písm. a) až f) CSP vyjadrený v uznesení veľkého senátu najvyššieho súdu.</p> <p>Po preskúmaní uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
<p><b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</b></p>	
<p><b>súvisiace právne predpisy</b></p>	<p>zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok</p>
<p><b>klúčové slová</b></p>	<p>dovolanie-prípustnosť vykonateľnosť-odklad</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

*Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.*